

Компаньйонка

Симоненко Василь Андрійович

Повільно йшли мовчазні до перону,
Пожитки бідні склавши до валіз.
Ти одягла вінок, немов корону,
Така сумна, така близька до сліз.

І сутінки мутні, немов солоні,
Десь виповзали з лісу чи ярів,
І все навкруг – в осінньому полоні,
Лиш твій кісник червоний майорів.

Біля кіоску пінилися бокали,
Бідовий хлопець пиво розливав...
Тепер я знаю: ти тоді чекала,
Щоб я нарешті все-таки сказав...

Але мене фантазія проворна
Несла галопом у ясні світи.
А ти була, як мрія, неповторна,
Такою зроду не була ще ти.

І я не знав: ти плакати готова,
Ти аж тремтіла, щоб мене побить
За усмішку і за пусті розмови,-
Я був школяр, хіба ж я вмів любити!

І ось ми знов з тобою на вокзалі,
Де пасажирів суєта нудна,
І знову пиво піниться в бокалі,
І ти додому їдеш... не одна.

Він там стоїть, вартує чемодани,
А ти ідеш зі мною на перон –
І зустріч ця, приємна і неждана,
Нагадує мені забутий сон.

Я знов мовчу, Бо що мені казати?
Все – як тоді. А втім, різниця є –
Бо ти тепер уже не хочеш ждати,
Бо ти спішиш до нього у фойє.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/kompanionka